

ПОРОДИЧНО ПРАВО

ОСТВАРЕЊЕ ПРАВА СТАНОВАЊА

За остварење права становања (habitatio) потребно је да буду испуњени услови: да је то у најбољем интересу детета и да постоји стамбени простор простор на коме је могуће конституисање права становања.

Из образложења:

"Према утврђеном чињеничном стању, тужиља и тужени су живели у ванбрачној заједници од 1996. године, а венчали су се 2000. године. У тој заједници рођен је малолетни Ђ. 1997. године. Тужиља је са малолетним дететом 2003. године напустила ову заједницу и отишла да живи у стану своје мајке. Странке су се развеле 18.01.2005. године. Дете је поверено мајци и утврђен модел виђања са туженим као оцем. Односи између родитеља малолетног Ђ. су озбиљно поремећени и као такви компромитују и његово здравствено стање. Према извештају Градског центра за социјални рад, уочен је изузетан и дубок поремећај у партнерској и родитељској релацији, што угрожава све аспекте развоја малолетног Ђ, заједничко становање би доносило посебан ризик за дете, имајући у виду и у међувремену нарушено здравствено стање туженог. По мишљењу Института за ментално здравље, постоји лоша комуникација између родитеља са угрожавањем емоционалних интереса малолетног детета. Свако заједничко становање родитеља није у интересу малолетног детета, и његов живот у заједници са оба родитеља би угрозио његове интересе. Увиђајем на лицу места утврђено је да не постоји засебна грађевинска целина која би евентуално омогућавала тужиоцима засебно становање без комуникације са туженим који живи у стану који је предмет спора са својим сином из претходног брака.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Право становања је право детета конституисано Породичним законом у најбољем интересу детета којим је суд увек дужан да се руководи у смислу чл. 266. Породичног закона. Тужиоци полажу право на habitatio у смислу чл. 194. Породичног закона. Међутим, да би се то право и остварило потребно је да је пре свега могуће и да је у најбољем интересу детета. Имајући у виду да не постоји посебна грађевинска целина у којој би тужиоци засебно становали без комуникације са туженим, те да заједничко становање родитеља, према мишљењу стручних установа, није у најбољем интересу детета јер би се на тај начин компромитовало његово здравствено стање, правилна је оцена нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева."

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Рев.1443/10 од 13.05.2010. године, утврђена на седници Грађанског одељења 13.09.2010. године)